

Mundering at gaa i, et Brød hver 5te Dag og en lille Lønning, men medens Landsoldaterne skulle holde sig med Undermundering, Støvler osv. faar Marinesoldaterne vistnok ogsaa Støvler med. Naar de ere ude at sejle, have de ikke Brug for de 8 Kr., og ere de økonomiske, kunne de stikke de 8 Kr. i Lommen. Det bliver i Løbet af nogle Maaneder en Sum, og saa komme de hjem med velspækket Pengepung. (*Marineministeren* [Ravn]: Alt for rosenrødt!) Den højtærede Marineminister siger, det er for rosenrødt. Det forekommer mig dog, at være rigtigt. Maaske har jeg taget fejl med Hensyn til Lønningen, det kan jo saa blive rettet, men ellers er det vist rigtigt. Altsaa under disse Omstændigheder kan man ikke undre sig over, at det udkrevne Mandskab møder besjælet af Ønsket om at komme til Marinen. Men det taler ingenlunde til Gunst for Hæren. Der er et gammelt Ord, der siger, at den Hund, man driver til Skoven, bider ingen Hare, og jeg tror, det vilde være rigtigt, om vi ordnede Forholdene paa en saadan Maade, at der var en vis Lighed ogsaa i Lønningsvilkaarene ved de to Etater. Jeg ved ikke, paa hvilken Maade det kan etableres, om man til Lands kan bære sig ad, som man gør det til Vands, og ekvipere Soldaterne helt igennem, altsaa med Støvler, Undermundering, Uniform og det hele. Det vilde altid være en Hjælp. Thi det vide vi nok, at det for en Mand, der skal leve af sin Lønning, gaar an til daglig Brug at skaffe det nødtørftige, men naar Saalerne gaa af Støvlerne — Skomagerne give jo ikke den Slags Folk Kredit — saa kniber det. Det var det, jeg vilde henstille til den højtærede Krigsminister, at tage under Overvejelse. Jeg har en Formodning, om, at d'Hrr. i dette Ting ikke ere udpræget uvillige til at yde en saadan Løn til de indkaldte Soldater, at de i det mindste, medens de ligge inde og aftjene deres Værnepligt og leve varselig, kunne holde sig nogenlunde pekuniært skadesløse. Det er ikke for meget forlangt, saa meget mere som vore Marine-soldater komme mere, formuende hjem, end de rejse hjemmefra.

Jeg vil dernæst gøre en lille Henstilling til den højtærede Indenrigsminister. I Fjor under den store Jærnbanelovs Forhandling talte vi jo om mange Muligheder, og blandt andet udtalte jeg som min Anskuelse, at man ved vort Jærnbanelovs Ordning, navnlig den gennemrigske Route, burde lede en Del af Trafikken over paa andre Linier og ikke centralisere

al Trafikken paa en Hovedlinie, saaledes som vi for Øjeblikket have det. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind derpaa, idet jeg omtalte det tilstrækkelig i Fjor. Som en nærliggende Mulighed antydede jeg den Gang, at vi skulde benytte den allerede anlagte Statsbane fra Nyborg til Faaborg og sætte en Forbindelse i Gang med Sønderjylland. Nu ser jeg til min store Overraskelse, at forskellige Blade have en Meddelelse, hvis Troværdighed jeg ikke tør udtale noget om, men som har tiltalt mig i høj Grad, en Meddelelse, der gaar ud paa, at der skulde være indledet en Forhandling mellem den danske og den tyske Regering angaaende denne Route. Det er endogsaa kommet dertil, hvad et Blad, som jeg har her, meddeler, at der allerede er blevet Fejdeovre paa den anden Side Bæltet mellem nogle Blade derovre, mellem „Flensborg Avis“ og „Schleswiger Nachrichten“ angaaende denne Sag, idet Bladet nede i Slesvig ønsker Routen ført tværs igennem Angel til Slesvig, medens „Flensborg Avis“ hævder, at Flensborg ligger paa Hovedrouten, og at denne Linie derfor ogsaa maa gaa gennem Flensborg. Til Grund for den sidste Opfattelse taler jo, at der nu er en Jærnbane projekteret og udstykket fra Flensborg til Sønderborg, eller fra en Station, der ligger 1½ Mil Nord for Flensborg til Sønderborg, og fra tysk Side er det paatænkt, at denne Linie yderligere skal forlænges ved en fast Bro over Alssund. Tilbage staar altsaa kun fra tysk Side at bygge en Mil Bane tværs over Als til Fyns Hav og anskaffe Dampfærge og anlægge Dampfærgelejer, saa er Routen i Orden. Denne Route falder jo i høj Grad i Øjnene, og at ogsaa sagkyndige efterhaanden have sluttet sig til denne Tanke, fremgaar til fulde af de Artikler, som fra sagkyndig Haand forelaa i „Nationaltidende“ i Sommer, og som efter min Formening have meget paa sig. Jeg skal i Anledning af denne Sag tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, om disse Blades Meddelelser ere troværdige, om det er rigtigt, at vi ere komne dertil, at der er indledet Forhandlinger mellem den danske og den tyske Regering angaaende denne Route.

P. Madsen: I forrige Samling blev der, som bekendt, givet Bevilling til Anlæg af en Fiskerihavn paa Sjællands Odde. Det blev vedtaget, at den skulde anlægges ved Revhøj, den yderste Spids af Odde. Men saavel den daværende Indenrigsmini-